

COLLEEN HOOVER

ΟΣΑ ΤΟΝ ΘΥΜΙΖΟΥΝ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

διόπτρα

Αυτό το βιβλίο είναι για την Τάσρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΚΕΝΑ

Πάνω στο χώμα, στο πλάι του δρόμου υπάρχει ένας μικρός ξύλινος σταυρός που αναγράφει την ημερομηνία του θανάτου του.

Ο Σκότι θα το απεχθανόταν. Στοιχηματίζω ότι τον έβαλε εκεί η μητέρα του.

«Μπορείς να σταματήσεις;»

Ο οδηγός φρενάρει και το αυτοκίνητο σταματάει. Βγαίνω έξω και πηγαίνω στον σταυρό.

Τον κουνάω μέχρι να αρχίσει να βγαίνει από το χώμα και τον τραβάω με δύναμη.

Άραγε πέθανε σε αυτό ακριβώς το σημείο; Ή μήπως πάνω στον δρόμο;

Δεν έδωσα σημασία στις λεπτομέρειες κατά τη διάρκεια της κατάθεσης. Όταν έμαθα ότι είχε συρθεί αρκετά μέτρα μακριά από το αυτοκίνητο, άρχισα να σιγομουρμουρίζω για να μην ακούσω τι έλεγε ο εισαγγελέας. Και μετά, για να αποφύγω να ακούσω τις λεπτομέρειες στην περίπτωση που η υπόθεση έφτανε στο δικαστήριο, δήλωσα ένοχη.

Γιατί πρακτικά ήμουν. Μπορεί να μην τον σκότωσα με τις πράξεις μου, αλλά σίγουρα τον σκότωσα με την απραξία μου.

Νόμιζα ότι ήσουν νεκρός, Σκότι. Μόνο που οι νεκροί δεν σέρονται.

Επιστρέφω στο ταξί με τον σταυρό στο χέρι. Τον ακουμπάω δίπλα μου στο πίσω κάθισμα και περιμένω να ξαναβγούμε στον δρόμο, αλλά ο οδηγός δεν ξεκινάει. Τον κοιτάζω μέσα από τον καθρέφτη και τον βλέπω να με κοιτάζει με ανασηκωμένο φρύδι.

«Η κλοπή μνημείου στη μνήμη θυμάτων τροχαίου είναι κακή για το κάρμα σου. Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να το πάρεις αυτό;»

Κοιτάζω αλλού και λέω ψέματα. «Ναι. Εγώ το έβαλα εκεί». Καθώς βγαίνει στον δρόμο εξακολουθώ να νιώθω το βλέμμα του πάνω μου.

Το νέο μου διαμέρισμα απέχει μόνο τρία χιλιόμετρα από δω, αλλά βρίσκεται στην αντίθετη κατεύθυνση από το προηγούμενο σπίτι μου. Δεν έχω αυτοκίνητο, έτσι αποφάσισα να βρω ένα σπίτι πιο κοντά στο κέντρο ώστε να πηγαίνω στη δουλειά με τα πόδια. Αν καταφέρω να βρω δουλειά. Θα είναι δύσκολο με το ιστορικό μου και την έλλειψη προϋπηρεσίας. Και ας μην ξεχνάμε και το κακό κάρμα που κουβαλάω, σύμφωνα με τον ταξιτζή.

Μπορεί η κλοπή του σταυρού του Σκότι να είναι κακό κάρμα, αλλά κάποιος θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι το να στήσεις έναν σταυρό στην άκρη του δρόμου για κάποιον που είχε δηλώσει ότι απεχθάνεται τα μνημεία για τα θύματα τροχαίων μπορεί να είναι και αυτό κακό κάρμα. Γι' αυτό ζήτησα από τον οδηγό να κάνει παράκαμψη.

Και να έρθει από δω. Ήξερα ότι η Γκρέις πιθανότατα θα

είχε τοποθετήσει κάτι στο σημείο του ατυχήματος και ένιωθα ότι το χρωστούσα στον Σκότι να το αφαιρέσω.

«Μετρητά ή κάρτα;» ρωτάει ο οδηγός.

Κοιτάζω το ταξίμετρο και βγάζω από το πορτοφόλι μου το κόμιστρο και φιλοδώρημα και του τα δίνω μόλις σταματάει. Μετά παίρνω τη βαλίτσα μου και τον ξύλινο σταυρό που μόλις έκλεψα, βγαίνω από το ταξί και μπαίνω στο κτίριο.

Το νέο μου διαμέρισμα δεν βρίσκεται σε ένα από εκείνα τα τεράστια συγκροτήματα κατοικιών, αλλά σε ένα μικρό κτίσμα που από τη μία πλευρά γειτνιάζει με ένα εγκαταλειμμένο πάρκινγκ και από την άλλη με ένα παντοπωλείο. Ένα από τα παράθυρα του κάτω ορόφου είναι καλυμμένο με σανίδες. Σκουριασμένα και καινούρια κουτάκια μπίρας είναι πεταμένα παντού. Κλοτσάω ένα μακριά για να μην κολλήσει στα ροδάκια της βαλίτσας μου.

Το κτίριο είναι σε χειρότερη κατάσταση από ό,τι φαινόταν στην ιστοσελίδα, αλλά το περίμενα. Όταν τηλεφώνησα για να ρωτήσω αν υπάρχουν διαθέσιμα διαμερίσματα, η ιδιοκτήτρια δεν ρώτησε ούτε το όνομά μου. «Υπάρχουν πάντα διαθέσιμα διαμερίσματα. Φέρε ρευστό. Μένω στο διαμέρισμα νούμερο ένα», είπε κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Χτυπάω την πόρτα του διαμερίσματος με το νούμερο ένα. Μια γάτα με κοιτάζει μέσα από το παράθυρο. Είναι τόσο ακίνητη, που αρχίζω να αναρωτιέμαι μήπως είναι άγαλμα, αλλά μετά ανοιγοκλείνει τα μάτια της και φεύγει.

Η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται μία μικροσκοπική γυναίκα μεγαλύτερης ηλικίας με δυσσαρεστημένο ύφος. Τα μαλλιά της είναι τυλιγμένα με ρολεϊ και η μύτη της είναι πασαλειμμένη με το κραγιόν που φοράει. «Ό,τι και να πουλάς δεν με ενδιαφέρει».

Κοιτάζω το κραγιόν και παρατηρώ ότι έχει μπει στις ρυτίδες γύρω από το στόμα της. «Τηλεφώνησα την περασμένη εβδομάδα για ένα διαμέρισμα. Μου είπατε ότι υπάρχει κάποιιο διαθέσιμο».

Η έκφραση στο ζαρωμένο πρόσωπο της γυναίκας αλλάζει. Κάνει ένα χμ ενώ με περιεργάζεται από την κορυφή ως τα νύχια. «Δεν σε περίμενα έτσι».

Δεν ξέρω πώς να εκλάβω αυτό το σχόλιο. Όταν απομακρύνεται για μερικά δευτερόλεπτα από την πόρτα, κοιτάζω το τζιν και το φανελάκι που φοράω. Επιστρέφει κρατώντας ένα τσαντάκι με φερμουάρ. «Πεντακόσια πενήντα τον μήνα. Θέλω σήμερα το ενοίκιο του πρώτου και του τελευταίου μήνα».

Μετρώ τα χρήματα και της τα δίνω. «Δεν θα υπογράψουμε συμβόλαιο;»

Βάζει τα χρήματα στο τσαντάκι γελώντας. «Είσαι στο διαμέρισμα έξι». Δείχνει με το δάχτυλό της προς τα πάνω. «Είναι ακριβώς από πάνω, γι' αυτό κάνε ησυχία, κοιμάμαι νωρίς».

«Ποιες υπηρεσίες κοινής ωφελείας περιλαμβάνονται;»

«Το νερό και τα σκουπίδια, αλλά θα πρέπει να πληρώνεις το ρεύμα. Έχεις τρεις μέρες για να το μεταφέρεις στο όνομά σου. Η εγγύηση για την εταιρεία ηλεκτροδότησης είναι διακόσια πενήντα».

Σκατά. Πρέπει να τα βρω σε τρεις μέρες; Αρχίζω να αμφιβάλω για την απόφασή μου να επιστρέψω τόσο σύντομα, αλλά φεύγοντας από το μεταβατικό σπίτι, είχα δύο επιλογές: να ξοδέψω όλα μου τα χρήματα προσπαθώντας να επιβιώσω σε εκείνη την πόλη ή να ταξιδέψω πεντακόσια χιλιόμετρα και να ξοδέψω όλα μου τα χρήματα σε αυτό το σπίτι.

Προτιμώ να βρίσκομαι στην πόλη όπου ζουν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που ήξεραν τον Σκότι.

Η γυναίκα κάνει ένα βήμα πίσω και μπαίνει στο διαμερίσμα της. «Καλωσόρισες στο συγκρότημα διαμερισμάτων Ο Παράδεισος. Μόλις τακτοποιηθείς θα σου φέρω ένα γατάκι».

Βάζω αμέσως το χέρι μου στην πόρτα της για να μην την κλείσει. «Περιμένετε. Τι; Ένα γατάκι;»

«Ναι, ένα γατάκι. Σαν γάτα, αλλά μικρότερο».

Απομακρύνομαι από την πόρτα λες κι έτσι θα προστατευτώ από αυτό που είπε. «Όχι, ευχαριστώ. Δεν θέλω γατάκι».

«Έχω πάρα πολλά».

«Δεν θέλω γατάκι», επαναλαμβάνω.

«Ποιος δεν θα ήθελε ένα γατάκι;»

«Εγώ».

Ρουθουνίζει σαν να βρίσκει την απάντησή μου εντελώς παράλογη. «Θα κάνουμε μια συμφωνία», λέει. «Αν πάρεις το γατάκι, δεν θα κάνω διακοπή στο ρεύμα για δύο εβδομάδες». *Τι στον διάολο μέρος είναι αυτό;* «Καλά», λέει ερμηνεύοντας τη σιωπή μου σαν κίνηση τακτικής. «Έναν μήνα. Θα αφήσω το ηλεκτρικό για όλο τον μήνα αν πάρεις ένα γατάκι». Μπαίνει στο διαμέρισμά της, αλλά αφήνει ανοιχτή την πόρτα.

Δεν θέλω με τίποτα ένα γατάκι, αλλά τα διακόσια πενήντα δολάρια που θα γλιτώσω αυτόν τον μήνα από την εγγύηση του ηλεκτρικού αξίζουν πολλά γατάκια.

Εμφανίζεται κρατώντας ένα μικρό μαύρο και πορτοκαλί γατάκι. Το βάζει στα χέρια μου. «Ορίστε. Αν χρειαστείς κάτι, με λένε Ρουθ. Αλλά προσπάθησε να μη χρειαστείς». Ετοιμάζεται να κλείσει πάλι την πόρτα.

«Περιμένε. Μπορείς να μου πεις πού θα βρω έναν τηλεφωνικό θάλαμο;»

Γελάει. «Ναι, πίσω στο 2005». Κλείνει τελείως την πόρτα της στα μούτρα μου.

Το γατάκι νιαουρίζει, αλλά δεν είναι ένα γλυκό νιαούρισμα. Ακούγεται περισσότερο σαν κραυγή για βοήθεια. «Κι εσύ κι εγώ», μουρμουρίζω.

Προχωρώ προς τη σκάλα με τη βαλίτσα μου και το... γατάκι μου. Ίσως έπρεπε να περιμένω μερικούς μήνες πριν επιστρέψω. Κατάφερα να μαζέψω από τη δουλειά μου δύο χιλιάδες δολάρια, αλλά ξόδεψα τα πιο πολλά για να έρθω εδώ. Έπρεπε να είχα βάλει στην άκρη περισσότερα. Τι θα γίνει αν δεν βρω αμέσως δουλειά; Αλλά τώρα είμαι υπεύθυνη και για ένα γατάκι και πρέπει να το κρατήσω ζωντανό.

Η ζωή μου μόλις έγινε δέκα φορές πιο δύσκολη από ό,τι ήταν χτες.

Φτάνω στο διαμέρισμά μου με το γατάκι να κρέμεται από την μπλούζα μου. Βάζω το κλειδί στην πόρτα και αναγκάζομαι να χρησιμοποιήσω και τα δύο χέρια για να τραβήξω την πόρτα και να γυρίσω το κλειδί. Όταν την ανοίγω, κρατάω την ανάσα μου, φοβάμαι πώς θα μυρίζει.

Ανάβω το φως και κοιτάζω τριγύρω εκπνέοντας αργά. Δεν μυρίζει ιδιαίτερα. Αυτό είναι και καλό και κακό.

Στο σαλόνι υπάρχει ένας καναπές, αλλά αυτό είναι όλο. Ένα μικρό σαλόνι, μία ακόμα μικρότερη κουζίνα, χωρίς τραπεζαρία. Χωρίς κρεβατοκάμαρα. Είναι μια γκαρσονιέρα με μια ντουλάπα και ένα μπάνιο τόσο μικρό, που η λεκάνη ακουμπάει στην μπανιέρα. Αυτό το μέρος είναι αχούρι. Είναι ένας στάβλος σαράντα πέντε τετραγωνικών, αλλά για εμένα είναι βελτίωση. Από το κελί των δέκα τετραγωνικών που μοιραζόμουν με μια συκρατούμενη, στο μεταβατικό σπίτι με έξι συγκατοίκους και τώρα σε ένα ολοδικό μου διαμέρισμα σαράντα πέντε τετραγωνικών.

Είμαι είκοσι έξι ετών και αυτή είναι η πρώτη φορά που

ζω επισήμως κάπου μόνη. Είναι συγχρόνως τρομακτικό και απελευθερωτικό.

Δεν ξέρω αν θα μπορώ να πληρώσω το ενοίκιο όταν τελειώσει ο μήνας, αλλά θα προσπαθήσω. Ακόμα κι αν αυτό σημαίνει να κάνω αίτηση σε κάθε επιχείρηση που βλέπω μπροστά μου.

Ένα δικό μου διαμέρισμα θα με βοηθήσει να πείσω τους Λάντρι. Δείχνει ότι είμαι ανεξάρτητη, ακόμα και αν αυτή η ανεξαρτησία προϋποθέτει αγώνα.

Το γατάκι θέλει να κατέβει, έτσι το αφήνω στο πάτωμα του σαλονιού. Τριγυρίζει φωνάζοντας όποιον άφησε κάτω. Νιώθω ένα τσίμπημα στο στήθος βλέποντάς το να ψάχνει τις γωνίες για να βρει τρόπο να φύγει. Να γυρίσει στη μητέρα και στα αδέρφια της.

Με το μαύρο και πορτοκαλί τρίχωμά του μοιάζει με μέλισσα ή με κάτι που ανήκει στο Χάλοουιν.

«Τι όνομα θα σου δώσουμε;»

Θα μείνει χωρίς όνομα για μερικές μέρες, μέχρι να βρω το κατάλληλο. Παίρνω πολύ σοβαρά την ευθύνη της ονοματοδοσίας. Την τελευταία φορά που χρειάστηκε να βαφτίσω κάποιον το αντιμετώπισα πιο σοβαρά από ό,τι έχω αντιμετωπίσει οτιδήποτε. Ίσως επειδή πέρασα την εγκυμοσύνη μου κλεισμένη στο κελί και το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να σκέφτομαι ονόματα για το μωρό.

Διάλεξα το όνομα Ντίεμ επειδή ήξερα ότι μόλις αποφυλακιζόμουν, θα επέστρεφα εδώ και θα έκανα ό,τι περνάει από το χέρι μου για να τη βρω.

Και εδώ είμαι.

Carpe Diem.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΛΕΤΖΕΡ

Καθώς σταματάω το φορτηγάκι μου στο δρομάκι πίσω από το μπαρ, παρατηρώ το βερνίκι στα νύχια του δεξιού μου χεριού. *Σκατά*. Ξέχασα ότι χτες το βράδυ έπαιζα με ένα τετράχρονο.

Τουλάχιστον το μοβ ταιριάζει με την μπλούζα της δουλειάς.

Βγαίνω από το φορτηγάκι και βλέπω τον Ρόμαν να πετάει σακούλες σκουπιδιών μέσα στον σκουπιδοτενεκέ. Βλέπει την τσάντα δώρου στο χέρι μου, καταλαβαίνει ότι είναι για εκείνον και απλώνει το χέρι του να την πάρει. «Άσε με να μαντέψω. Κούπα για καφέ;» Κοιτάζει μέσα.

Είναι μια κούπα για καφέ. Πάντα είναι.

Δεν λέει ευχαριστώ. Ποτέ δεν λέει.

Δεν αναφερόμαστε στο τι συμβολίζουν αυτές οι κούπες, τη νηφαλιότητα, αλλά του αγοράζω μία κάθε Παρασκευή. Αυτή είναι η ενενηκοστή έκτη κούπα που αγόρασα για εκείνον.

Μάλλον θα έπρεπε να σταματήσω γιατί το διαμέρισμά του έχει γεμίσει κούπες για καφέ, αλλά το έχω τραβήξει πολύ για να κάνω πίσω τώρα. Κοντεύει τις εκατό εβδομάδες νηφάλιος

και αγόρασα την εκατοστή κούπα αρκετό καιρό πριν. Είναι μια κούπα με το λογότυπο των Ντένβερ Μπρόνκος, της λιγότερο αγαπημένης του ομάδας.

Ο Ρόμαν δείχνει προς την πίσω πόρτα του μπαρ. «Μέσα είναι ένα ζευγάρι που ενοχλεί τους πελάτες. Έχε τον νου σου».

Αυτό είναι παράξενο. Συνήθως δεν εμφανίζονται ταραξίες τόσο νωρίς το βράδυ. Δεν είναι ούτε έξι ακόμα. «Πού κάθονται;»

«Δίπλα στο τζουκμπόξ». Το βλέμμα του πέφτει στο χέρι μου. «Ωραία νύχια, μεγάλε».

«Αλήθεια;» Σηκώνω το χέρι μου και κουνάω τα δάχτυλά μου. «Τα κατάφερε πολύ καλά για παιδί τεσσάρων ετών».

Ανοίγω την πίσω πόρτα του μπαρ και ακούω από τα μεγάφωνα τους Ugly Kid Joe να δολοφονούν το αγαπημένο μου τραγούδι.

Με τίποτα.

Περνάω από την κουζίνα στην κύρια αίθουσα και τους βλέπω αμέσως. Είναι σκυμμένοι πάνω από το τζουκμπόξ. Τους πλησιάζω αθόρυβα και βλέπω ότι η γυναίκα πατάει ξανά και ξανά τα ίδια τέσσερα νούμερα. Κοιτάζω την οθόνη πάνω από τους ώμους τους ενώ εκείνοι χασκογελάνε σαν άτακτα παιδιά. Το «Cat's in the Cradle» θα ακουστεί τριάντα έξι φορές στη σειρά.

Ξεροβήχω. «Το βρίσκετε αστείο; Να πρέπει να ακούω το ίδιο τραγούδι για τις επόμενες έξι ώρες;»

Στο άκουσμα της φωνής μου ο πατέρας μου γυρίζει αμέσως. «Λέτζερ!» Με τραβάει στην αγκαλιά του. Μυρίζει μπίρα και λάδι μηχανής. Και μοσχολέμονο; *Είναι μεθυσμένοι;*

Η μητέρα μου απομακρύνεται από το τζουκμπόξ. «Προσπαθήσαμε να το διορθώσουμε. Δεν το κάναμε εμείς».

«Και βέβαια όχι». Την αγκαλιάζω.

Δεν με ενημερώνουν ποτέ πριν έρθουν. Απλώς εμφανίζονται και μένουν μία, δύο ή τρεις μέρες και μετά φεύγουν πάλι με το τροχόσπιτο.

Όμως ποτέ πριν δεν είχαν εμφανιστεί μεθυσμένοι. Κοιτάζω πάνω από τον ώμο μου τον Ρόμαν που στέκεται πίσω από το μπαρ. Δείχνω τους γονείς μου. «Εσύ το έκανες αυτό ή ήρθαν έτσι;»

Ο Ρόμαν ανασηκώνει τους ώμους του. «Και τα δύο».

«Είναι η επέτειός μας», λέει τρυφερά η μητέρα μου. «Το γιορτάζουμε».

«Ελπίζω να μην οδηγήσατε μέχρι εδώ».

«Όχι», λέει ο πατέρας μου. «Το αυτοκίνητο και το τροχόσπιτο είναι στο συνεργείο για συντήρηση, έτσι καλέσαμε ένα Uber». Μου χτυπάει χαϊδευτικά το μάγουλο. «Θέλαμε να σε δούμε, αλλά περιμέναμε δύο ώρες να εμφανιστείς και τώρα θα φύγουμε επειδή πεινάσαμε».

«Γι' αυτό θα έπρεπε να με ενημερώνετε πριν έρθετε στην πόλη. Έχω και ζωή».

«Θυμήθηκες την επέτειό μας;» ρωτάει ο πατέρας μου.

«Μου διέφυγε. Συγγνώμη».

«Σ' το είπα», λέει στη μητέρα μου. «Πλήρωσέ με, Ρόμπιν».

Η μητέρα μου βγάζει από την τσέπη της ένα χαρτονόμισμα των δέκα δολαρίων και του το δίνει.

Στοιχηματίζουν στα πάντα. Στην ερωτική μου ζωή. Στις γιορτές που θα θυμηθώ. Σε κάθε αγώνα ποδοσφαίρου που έπαιξα ποτέ. Αλλά είμαι σχεδόν σίγουρος ότι εδώ και χρόνια ανταλλάσσουν το ίδιο χαρτονόμισμα των δέκα δολαρίων.

Ο πατέρας μου σηκώνει το άδειο ποτήρι του και το κουνιάει. «Άλλον έναν γύρο, παρακαλώ».

Παίρνω το ποτήρι του. «Τι θα έλεγες για ένα ποτήρι

παγωμένο νερό;» Τους αφήνω στο τζουκμπόξ και πηγαίνω πίσω από το μπαρ.

Βάζω δυο ποτήρια νερό όταν μπαίνει στο μπαρ μια κοπέλα που δείχνει χαμένη. Κοιτάζει την αίθουσα γύρω της σαν να έρχεται για πρώτη φορά και μετά βλέπει την άδεια γωνία στην άλλη άκρη του μπαρ και κατευθύνεται προς τα εκεί.

Καθώς πηγαίνει προς το μπαρ, την παρατηρώ. Έχω καρφώσει το βλέμμα μου πάνω της, με αποτέλεσμα να ξεχειλίσουν τα ποτήρια και να χυθούν παντού νερά. Παίρνω μια πετσέτα και αρχίζω να σκουπίζω τα νερά. Το βλέμμα μου πέφτει πάνω στη μητέρα μου και βλέπω ότι κοιτάζει την κοπέλα. Και μετά εμένα. Και μετά πάλι την κοπέλα.

Σκατά. Το τελευταίο που θέλω είναι να προσπαθήσει να μου τα φτιάξει με μια πελάτισσα. Της αρέσει πολύ να κάνει την προξενήτρα όταν είναι νηφάλια και δεν θέλω ούτε να φανταστώ τι μπορεί να κάνει μετά από μερικά ποτά. Πρέπει να τους διώξω από δω.

Τους πηγαίνω τα ποτήρια με το νερό και μετά δίνω στη μητέρα μου την πιστωτική μου κάρτα. «Πηγαίνετε για δείπνο στο Εστιατόριο του Τζέικ. Κερνάω εγώ. Περιπατήστε μέχρι εκεί για να ξεμεθύσετε στον δρόμο».

«Είσαι πολύ καλός». Φέρνει δραματικά τα χέρια της στο στήθος της και κοιτάζει τον πατέρα μου. «Τα καταφέραμε πολύ καλά με αυτόν, Μπένζι. Πάμε να γιορτάσουμε την επιτυχία μας ως γονείς με την πιστωτική του κάρτα».

«Πράγματι τα καταφέραμε», λέει ο πατέρας μου. «Θα έπρεπε να κάνουμε περισσότερα παιδιά».

«Εμμηνόπαυση, γλυκέ μου. Θυμάσαι που σε μισούσα για έναν ολόκληρο χρόνο;» Η μητέρα μου παίρνει την τσάντα της και φεύγουν κρατώντας το ποτήρι με το νερό.

Αναστενάζω ανακουφισμένος και επιστρέφω πίσω από το μπαρ. Η κοπέλα έχει βολευτεί στη γωνία και γράφει αθόρυβα σε ένα ημερολόγιο. Αυτή τη στιγμή ο Ρόμαν δεν είναι πίσω από το μπαρ, έτσι υποθέτω ότι δεν της έχει πάρει κανείς παραγγελία.

Προσφέρομαι ευχαρίστως.

«Τι να σου φέρω;» τη ρωτάω.

«Νερό και μια Coca Cola light, παρακαλώ». Δεν σηκώνει το κεφάλι της για να με κοιτάξει, έτσι απομακρύνομαι για να ετοιμάσω την παραγγελία της. Όταν επιστρέφω με τα ποτά της, εκείνη εξακολουθεί να γράφει στο τετράδιο. Προσπαθώ να δω τι γράφει, αλλά κλείνει το τετράδιο και σηκώνει το βλέμμα της. «Ευχαριστώ...» Σταματάει στη μέση αυτού που νομίζω ότι είναι ένα *ευχαριστώ πολύ*. Ψιθυρίζει τη λέξη πολύ και βάζει το καλαμάκι στο στόμα της.

Φαίνεται αναστατωμένη.

Θέλω να της κάνω ερωτήσεις, να μάθω πώς τη λένε και από πού είναι, αλλά τόσα χρόνια που έχω αυτό το μαγαζί έμαθα ότι οι ερωτήσεις σε μοναχικούς ανθρώπους στο μπαρ μπορεί να οδηγήσουν γρήγορα σε συζητήσεις που θέλω να αποφύγω.

Όμως οι περισσότεροι άνθρωποι που έρχονται εδώ δεν μου τραβούν τόσο την προσοχή. «Περιμένεις κάποιον;» λέω δείχνοντας τα δύο ποτήρια.

Φέρνει πιο κοντά της τα ποτήρια. «Όχι. Απλώς διψάω». Τραβάει το βλέμμα της από το δικό μου, γέρνει πίσω στην καρέκλα της και στρέφει την προσοχή της στο τετράδιο.

Μπορώ να καταλάβω ένα υπονοούμενο. Πηγαίνω στην άλλη άκρη του μπαρ για να την αφήσω στην ησυχία της.

Ο Ρόμαν έρχεται από την κουζίνα και δείχνει με το κεφάλι προς το μέρος της. «Ποια είναι αυτή;»

«Δεν ξέρω, αλλά δεν φοράει βέρα, συνεπώς δεν είναι ο τύπος σου».

«Πολύ αστείο».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

ΚΕΝΑ

Αγαπημένε μου Σκότι,
Μετέτρεψαν το παλιό βιβλιοπωλείο σε μπαρ. Μπορείς
να το πιστέψεις;

Αναρωτιέμαι τι έκαναν τον καναπέ στον οποίο καθό-
μασταν κάθε Κυριακή.

Το ορκίζομαι, είναι λες και ολόκληρη η πόλη έχει γί-
νει μια τεράστια Μονόπολη και μετά τον θάνατό σου κά-
ποιος ήρθε και ανακάτεψε όλα τα κομμάτια.

Τίποτα δεν είναι ίδιο. Όλα μοιάζουν άγνωστα. Πέ-
ρασα τις τελευταίες δύο ώρες τριγουρίζοντας στο κέντρο
της πόλης. Πήγαινα στο σουπερμάρκετ, αλλά με απο-
συντόνισε το παγκάκι που καθόμασταν και τρώγαμε
παγωτό. Κάθισα για λίγο κοιτάζοντας τον κόσμο που
περνούσε.

Σε αυτή την πόλη όλοι φαίνονται ξένοιαστοι. Περιφέ-
ρονται σαν να μην έχει αναποδογυρίσει ο κόσμος τους
– σαν να μην πρόκειται να προσγειωθούν στον ουρανό
αν πέσουν από το πεζοδρόμιο. Πηγαίνουν από τη μια

στιγμή στην άλλη ανυποψίαστοι για τις μητέρες που τριγυρίζουν χωρίς τις κόρες τους.

Μάλλον δεν θα έπρεπε να κάθομαι σε ένα μπαρ, ειδικά την πρώτη μου νύχτα εδώ. Δεν έχω πρόβλημα με το αλκοόλ. Εκείνη η φριχτή νύχτα ήταν εξαίρεση. Αλλά το τελευταίο που θα ήθελα να μάθουν οι γονείς σου είναι ότι πριν πάω στο σπίτι τους πέρασα από ένα μπαρ.

Όμως νόμιζα ότι το βιβλιοπωλείο εξακολουθούσε να υπάρχει και τα βιβλιοπωλεία συνήθως σερβίρουν καφέ. Όταν μπήκα μέσα, απογοητεύτηκα πολύ, αφού μετά από μια ατελείωτη μέρα μέσα στο λεωφορείο και μετά στο ταξί χρειαζόμουν περισσότερη καφεΐνη από αυτή που μπορεί να μου δώσει ένα αναψυκτικό διαίτης.

Ίσως σερβίρουν καφέ. Δεν ρώτησα ακόμα.

Μάλλον δεν θα έπρεπε να σου το πω αυτό, και υπόσχομαι ότι πριν τελειώσει το γράμμα μου θα έχεις καταλάβει, αλλά μια φορά φίλησα έναν δεσμοφύλακα.

Μας έπιασαν και τον μετέθεσαν αλλού κι ένιωσα τύψεις που το φιλί μας τον έβαλε σε μελάδες. Αλλά μου μιλούσε σαν να ήμουν άνθρωπος και όχι αριθμός και ήξερα ότι του άρεσα, έτσι, παρόλο που δεν με έλκυε, όταν έσκυψε να με φιλήσει, τον άφησα. Ήταν ο τρόπος μου να του πω ευχαριστώ και νομίζω ότι το ήξερε και δεν τον πείραξε. Είχαν περάσει δύο χρόνια από την τελευταία φορά που με άγγιξες, γι' αυτό νόμιζα ότι θα ένιωθα περισσότερα όταν με κόλλησε στον τοίχο και με έπιασε από τη μέση.

Λυπήθηκα που δεν συνέβη.

Σου τα λέω όλα αυτά γιατί τα χείλη του είχαν γεύση από καφέ, αλλά καλύτερο καφέ από εκείνον που σέρβιραν στις κρατούμενες. Μου θύμισε τον ακριβό καφέ από

τα Starbucks που κοστίζει οκτώ δολάρια, με καραμέλα και σαντιγί κι ένα κερασάκι. Γι' αυτό συνέχισα να τον φιλάω. Όχι επειδή μου άρεσε το φιλί ή εκείνος ή η αίσθηση του χεριού του στη μέση μου, αλλά επειδή μου είχε λείψει ο ακριβός καφές.

Κι εσύ. Μου λείπει ο ακριβός καφές κι εσύ.

Με αγάπη
Κένα

«Να το ξαναγεμίσω;» ρωτάει ο μπάρμαν. Έχει τατουάζ που συνεχίζονται κάτω από τα μανίκια της μπλούζας του που έχει ένα σκούρο μοβ χρώμα, ένα χρώμα που δεν βλέπεις συχνά στη φυλακή.

Δεν το είχα σκεφτεί αυτό μέχρι που βρέθηκα εκεί, αλλά η φυλακή είναι πολύ μουντή και άχρωμη και μετά από λίγο αρχίζεις να ξεχνάς πώς είναι τα δέντρα το φθινόπωρο.

«Έχετε καφέ;» ρωτάω.

«Βεβαίως. Με γάλα και ζάχαρη;»

«Μήπως έχετε καραμέλα; Και σαντιγί;»

Ρίχνει μια πετσέτα πάνω στον ώμο του. «Εννοείται. Σόγιας, αποβουτυρωμένο, αμυγδαλού ή πλήρες γάλα;»

«Πλήρες».

Ο μπάρμαν βάζει τα γέλια. «Αστειεύομουν. Εδώ είναι μπαρ, πράγμα που σημαίνει ότι ο καφές βρίσκεται μέσα στην κανάτα τέσσερις ώρες και η μοναδική σου επιλογή είναι γάλα ή ζάχαρη ή και τα δύο ή σκέτος».

Παύει να με εντυπωσιάζει το χρώμα της μπλούζας του και το γεγονός ότι κολακεύει την επιδερμίδα του. *Καθόικι*. «Φέρε μου ό,τι να 'ναι», μουρμουρίζω.

Ο μπάρμαν απομακρύνεται για να μου φέρει έναν καφέ

σαν της φυλακής. Τον παρακολουθώ να παίρνει την κανάτα από την καφετιέρα και να τη φέρνει στη μύτη του για να τη μυρίσει. Μορφάζει και την αδειάζει στον νεροχύτη. Ανοίγει τη βρύση όσο σερβίρει μπίρα σε έναν πελάτη και μετά βάζει να γίνει φρέσκος καφές ενώ κάνει λογαριασμό σε έναν άλλο, χαμογελώντας λίγο, αλλά όχι υπερβολικά.

Δεν έχω δει ποτέ κάποιον να κινείται τόσο αβίαστα, σαν να έχει επτά χέρια και τρεις εγκεφάλους, και να λειτουργούν όλα μαζί. Είναι μαγευτικό να παρακολουθείς κάποιον που είναι καλός σε αυτό που κάνει.

Δεν ξέρω σε τι είμαι καλή. Δεν ξέρω αν υπάρχει κάτι που μπορώ να κάνω πραγματικά καλά.

Υπάρχουν πράγματα στα οποία θα ήθελα να είμαι καλή. Θέλω να είμαι καλή μητέρα. Για τα παιδιά που θα αποκτήσω στο μέλλον, αλλά κυρίως για την κόρη που έφερα στον κόσμο. Θέλω να έχω έναν κήπο και να τον φυτεύω. Και τα φυτά μου να ανθίζουν και όχι να μαραίνονται. Θέλω να μάθω να μιλάω στον κόσμο χωρίς να εύχομαι να μπορούσα να ανακαλέσω κάθε μου λέξη. Θέλω να νιώθω πράγματα όταν ένας άντρας αγγίζει τη μέση μου. Θέλω να είμαι καλή στη ζωή. Θέλω να την κάνω να φαίνεται ότι δεν απαιτεί κόπο, αλλά μέχρι τώρα έχω καταφέρει να κάνω κάθε τομέα της ζωής μου να φαίνεται πολύ δύσκολος για να τον διαχειριστώ.

Όταν είναι έτοιμος ο καφές, ο μπάρμαν έρχεται προς το μέρος μου. Τον παρακολουθώ να γεμίζει την κούπα και αυτή τη φορά τον βλέπω πραγματικά. Είναι πολύ όμορφος, κάτι που θα έπρεπε να κάνει μια κοπέλα που προσπαθεί να πάρει την κηδεμονία της κόρης της να θέλει να τον αποφύγει. Τα μάτια του έχουν δει ένα δυο πράγματα και τα χέρια του έχουν χτυπήσει έναν δυο άντρες.